KARİKATÜR

Kadın — Ye kürküm, ye..
Erkek — Onun nasihata ihtiyacı yok, benim bile iki bin liramı yedi!..

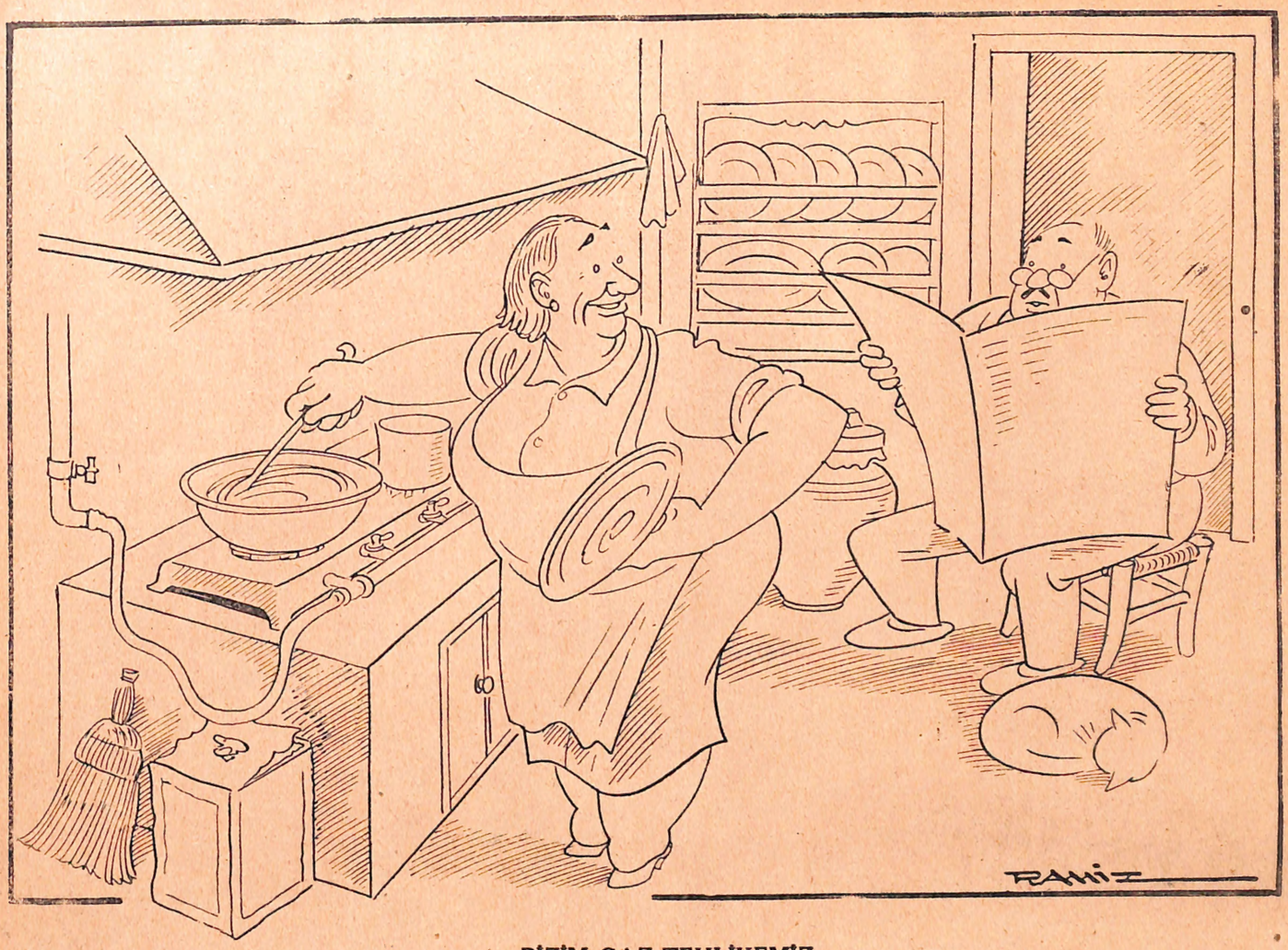

BİZİM GAZ TEHLİKEMİZ:

Erkek — Hamdolsun, bu harpte kimse gaz kullanmadı..
— Nasıl kullansınlar, biz bile bir yumurtayı güç pişiriyoruz!.

ANKARA MEKTUBU

Yaşımı sormayın. On beşten sonra kadınlara, kırktan sonra da erkeklere yaş suali sorulmaz. Yalnız şunu söyliyeyim ki, istibdat, meşrutiyet devirlerini idrak ettim ve görüyorsunuz ki, Cumhuriyet devrinde de, o büyük tarih içinde de yaşıyorum.

Geçen gün sudan bir iş yaparken gayri ihtiyarî mırıldanıyor; kâh ağızla, kâh ıslıkla bazı nağmeler çıkarıyordum. Dimağımın yardımı olmaksızın çıkan bu nağmeleri dimağımın yardımile bir tetkikten geçirdim, ne göreyim? Onlar içinde üç devrin de sesleri var.

Sonra oturdum düşündüm. İstibdatta mahalle mektebine ben ilâhilerle başlamıştım. Mektebe yeni başlıyanların merasiminde kulağımız hep bunlarla doldu ve her akşam mektep paydosundan evvel, hep bunları söyledik. Gırtlağımızdan yanık bir derviş şikâyetile fırlıyan sadalar, gözlerimizden Azrail, kabir, cehennem korkusu ile çıkan yaşlara karışarak hazin hazin okuduk. «Bu dünya yalandır bunda kalınmaz. Yürü dünya yürü murat alınmaz» ve «Şol cennetin ırmakları akar Allah deyu deyu. Çıkmış islâm bülbülleri öter Allah deyu deyu» diye başlıyan yobaz düzeni ilâhiler bana hâlâ zebani topuzu ile cehennem gayyâlarını hatırlatır da o zamanki zihniyetimi ayaklandırarak vücudumu titretir.

Fakat istibdat nağmeleri bunlarla bitmez. Allah kulluğu müziğinin arkasından bir de velinimet efendimiz (!) in bendelerine ait âsardan bulunan kul müziği gelecektir. Bunlar o zamanın orta mekteplerinde akşam paydosundan evvel, yahut muayyen merasim günlerinde sesi güzel olanların toplanıp da okudukları medhiyelerdir ki, en tipiği sultanın marşıdır; «Ey veliyünnimeti âlemi şehinşahicihan. Tahtı âli lahtı Osmanîye verdi izzü şan. Sayei lütfü hümâyununda cümle âlem kâmran...»

Meşrutiyete gözlerimizi Namık Kemalin; «Ey vatan ey ümmi müşfik şâdü handan ol bugün..» ve «Kalkın ey ehli vatan biz de şâdan olalım» nişidelerile açtık. Bunları sokaklara sığmıyan bir kalabalıkla gezen halk söylüyordu. Sonraları bu devrin öz eseri olarak; musiki cemiyetlerimizin himmetile hicaz makamından vatanî şarkılar ve süzinakten marşlar yapıldı. Bu devir de geçti.

Millî mücadeleye millî ve öz şarkıları söyliyerek girdik. «Ankaranın taşına bak..» ın şairi de, bestekârı da halktı. Sonra İstiklâl marşı bu vadide bir merhale oldu. Araya giren onuncu marş da güzeldi. Fakat şimdi genç bestekârlarımız bize bu vadide de bir inkilâp vadediyor. Ülvi Cemal Erkin ile Necil Kâzım Akses, alkışlar topladıkları seyahatten geleli okadar az oldu ki, henüz iskarpinlerinde garp Avrupasının tozları var.

Onuncu yıl bayramında onuncu yıl marşını incesaz takımile çalan radyonun yerinde bugün, müziği dahi bilgili ellerle proglamlanan bir radyo var; her gün yeni ve genç ruhlara müzik terbiyesi aşılıyor. Bugünün genç nesli bizim de henüz pek genç olan müzik idealimizs hayat vermiye çalışırken körpelerde müzik terbiyesinin tesir sahasına giriyor. Bu vadinin dâhîlerini ümitle bekliyoruz. İnkılâplarımızla mütena s i p, muhteşem ve millî müzik eserleri istiyoruz.

* * *

Şifahî ve tahrirî zarif nüktelerile sevilen arkadaşımız Nahit Sırrı Örik artık mizah yazıları da yazıyor. Hani eskiden İstanbulda «Şehir mektubu» başlığı altında yazanlar gibi, biz de «Ankara mektubu» yazan iki arkadaş olduk.

Dostum yazısında Karpiç lokantası garsonlarına dokunmuş. Bana işte biraz yanlışlık var gibi geldi. Çünkü herkesin olduğu gibi, bilhassa gazetecilerle muharrirlerin en ziyade hizmetlerine koşulup memnun edildikleri yer burasıdır. Abdülhak Şinasi Hisarın bile ancak burada yemek yiyip su içebildiğini söylemek, bana hak

(Arkası 11 nci sayfada)

No. 414 CİLT: 16 SENE: 1943 FİYATI 10 KURUŞTUR 2 BİRİNCİKÂNUN 1943

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telgraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul! 103

— Beni tanımadınız mı?.. Nasıl olur?.. Ben âşıkına giden kadın, münakasaya giden mütaahhit, müşterisini bekliyen tüccar, en yakın, en samimî arkadaşınız, konferansa giden politikacı... Şimdi tanıdınız değil mi?..

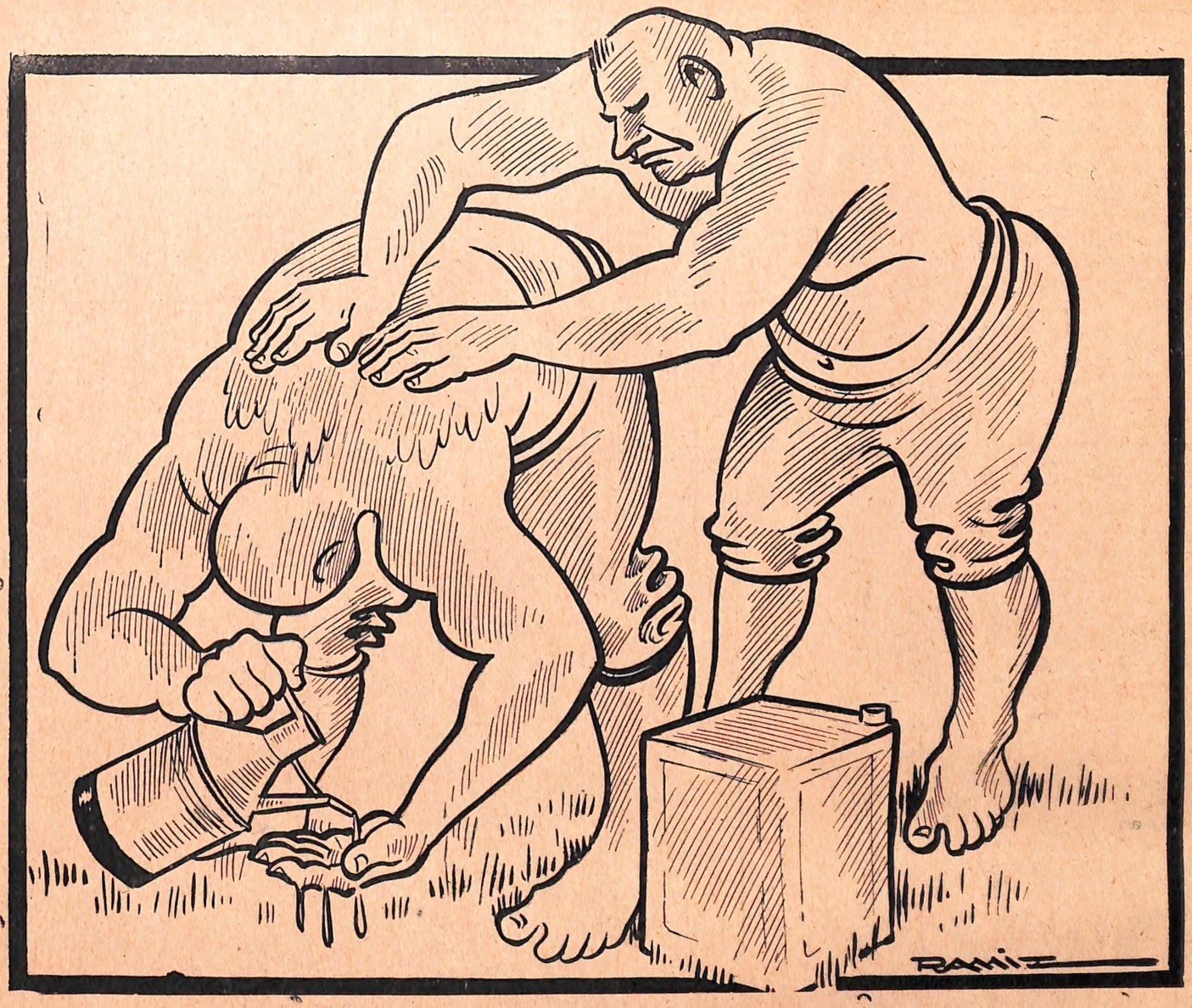

ER MEYDANINDA!
— Hangi pehlivan kazanacak be ağam?..
— Zeytinyağı ihtikârı yapan pehlivan!..

Hâkim olaydım..

İNSANLAR bazı saatlerinde garip hülyalara dalarlar. Zevke ve mizaca göre kimi kendini vekil olmuş görür, mükellef bir masanın başında mem leketi beş, on saat içinde ıslah edecek emirler verir, karamameler, tamimler dikte ettirir.

Kimi milyoner olur; eskilerin pek güzel olarak **Malihülya** adını verdikleri bitip tükenmez servetile apartımanlar değil, şehirler kurdurur. Vesaire, vesaire...

Ben de geçen gün gazeteleri okurken bu nevi imkânsız bir hülyaya daldım ve kendimi hâkim olmuş gördüm. Fakat cilt cilt kanun kitapları ile eli ayağı bağlı bir medenî memleket hâkimi değil, vicdanından ve Tanrısından gayri bir kayğusu olmıyan astığı astık, kestiği kestik bir orta çağ yahut isterseniz taş devri hâkimi. Ve başladım sıra ile maznunları karşıma dizip muhakemelerini yapmıya ve hükümlerini vermiye:

— Gel bakalım hemşeri. Anlat bakalım yaptığını...

— Bay hâkim. Benim paralı bir komşum var. Kârlı bir ticaret için kendisine ortaklık teklif ettim. Fakat işlerimiz iyi gitmediğinden...

— Herifin sermayesini kendiye yüklettin. Yani dolandırıcılık ettin değil mi? Allah belânı versin. Fakat asıl suçlu, senin gibi suratından meymenetsizlik akan herife para emniyet edendedir. O teresi elime geçirsem ne yapacağımı bilirim. Hadi defol karşımdan, Beni böyle abur cubura meşgul etme...

— Sen gel bakalım. Neye getirdiler seni buraya?

— Efendim gözümde tavuk karası vardır. Akşam oldu mu, etrafımı görmem. Kendi evimin kapısı zannederek birinin penceresinden içeri girmişim.

— Uzatma. Hırsızsın değil mi? Ulan karşına biri çıkıp kafanı iki parça etmesinden de mi korkmadın? Değer mi bir kaç parça çarık çürük eşyaya... Çık şuradan. Bir daha işitmiyeyim böyle münasebetsizlik ettiğini.

— Arkadaş, sen yanaş bakalım şuraya. Sen kimsin, suçun ne?

— Suç bende değil, tramvayların kalabalığında. Kan ter içinde arabaya bindim; etrafımdaki kalabalık beni âdeta ayaklarım yere basmadan, tramvayın orta salonuna sürükledi. O esnada biletçi de para istedi. Elimi kendi cebime sokuyorum diye yanımdakinin cebine sokup...

— Yanlışlıkla cüzdanını aldım, diyeceksin değil mi? Tramvayların malûm durumuna göre akla yakın bir şeydir. Fakat bu senin bir yankesici olmana mâni değildir. Evet, sen bir yankesicisin. Fakat bukadar insanın üstüste bir araya doldurulmaları esbabı muhaffifeden olduğu için seni bu seferlik affediyorum. Hadi çık...

— Buyur bakalım arkadaş! Kılık kıyafetine göre sen efendiden bir adama benziyorsun.

Ne işin var burada bakayım?

— İyi tahmin buyurdunuz bay hâkim. Ben hakikaten efendiden adamım, okuyup yazmışlığım var; apartmanım var, hizmetçilerim var; bankada hayli param var; kalabalık bir ailem, Kollejde ve Avrupada tahsil eden çocuklarım var. Hususî otomobillere müsaade edilirken otomobilim vardı. Hâsılı var, var, var! Hattâ varlık vergim bile...

— Anladım, tüccar mısın?

— Hakikaten insandan anlıyorsunuz bay hâkim.

— Eh okadarcığına aklım eriyor.

— Şimdi anlatayım neye beni buraya getirdiklerini...

— İstersen onu da ben anlatayım. Sana ya sahte fatura ile mal sattı, ya gümrükten mal kaçırdı; ya istifçilik suretile biriktirdiği ucuz malı şimdi pahalı pahalı satıyor, dediler. Yahut buna benzer bir şey değil mi?

— Hayret bay hâkim hayret! Onu da bildiniz.

— Bilmiyecek bir şey değil kardeş! Âdem baba zamanındanberi bu sizin zenaatınız. Malı mümkün olduğu kadar ucuza alıp pahalıya satacaksınız, değil mi Ben iktisat doktoru değilim ama, zannederim ki, ticaretin bundan iyi de tarifi olmaz. Dediğim gibi Âdem baba zamanındanberi yaptığınız bir sanatı bugün değiştirmeniz için ne sebep var? Pir aşkına başkalarına hizmet etmek için çarşıya çıkmadınız ya.. Hadi kardeşim güle güle... Bize pahalı mal satıyorsan kabahat senin değil, bizim. Ben insaflı adamım. Böyle saçma şey için ceza veremem.

— Sıra sana geldi arkadaş. Anlat bakalım derdini.

— Efendim bendeniz bu kabil mesavi erbabile bir arada huzurunuza getirildiğime âcizane müteessirim. Bendeniz yirmi senedenberi bu devlet ve millete sadıkane hizmet etmiş bir memurum. Bendeniz halka dağıtılmak üzere beş yüz ekmek kartesi ile bin metrelik amerikan bezi vesikası tesellüm etmiştim. Nasılsa beş yüz kartne beş bin kartne, bin metre on iki bin metre olmuştur... Bir takım kimselerin zuhulü... Bir takım garaz sahiplerinin delilsiz itham ları. Huzuru hâkimde butlanını kolayca ispata kadir olabileceğim bir takım tezvirler..

— Dur bakalım bay memur. Senden evvel geçen hırsız, dolandırıcı, yankesici, tüccar vesaire birçok yolsuzluklar yapmışlar, fakat nihayet zanaatlarını yapmışlardır. Bu şerirlere karşı devletin bir tek silâhı, bir tek müdafaası vardır. O da sensin değil mi? Yani memur.... Devlet sana «benim memurum, eminim, mutemedim, icra vasıtam, sağ ve sol elim; yüzümü ağartacak, emniyet ve saadetini tekeffül ettiğim milyonlarca insanı bütün şerirlerin şerlerinden, bütün katillerin silâhından, bütün dalaverecilerin dalaveresinden koruyacak tek vasıtam» dediği halde, sen masanda pis pis düşündün, gizli köşelerde dalaverecilerle, hırsızlar, namussuzlarla başbaşa verdin. Bir yandan «ben devleti, kanunu temsil ediyorum; kimmiş bana yan bakacak» diye böbürlenir, hakkını istiyeleri zabıtlar, mahkemelerle tehdit ederken bir yandan karneleri, vesikaları doğurtmak için üstlerinde kuluçkaya yatıyordun değil mi? Memleketin en sıkı zamanında sen de, devletin teslim ettiği kuvveti şerirlerin emrine vererek onlarla birlik olmıya kalkarsan kim duracak bu şenaatlerin önünde? Birkç bin karne ile bir iki bin metre kumaş hiçtir. Fakat ben bu hiç için senin kafanı koparmazsam bu memlekete felâh yoktur.

Bunları söyledikten sonra mahkemenin kapısı önünde hırsız memurun kafasını derhal kestirirdim. Çünkü hakikaten memleket için başka kurtuluş çaresi yoktur. **KARİKATÜR**

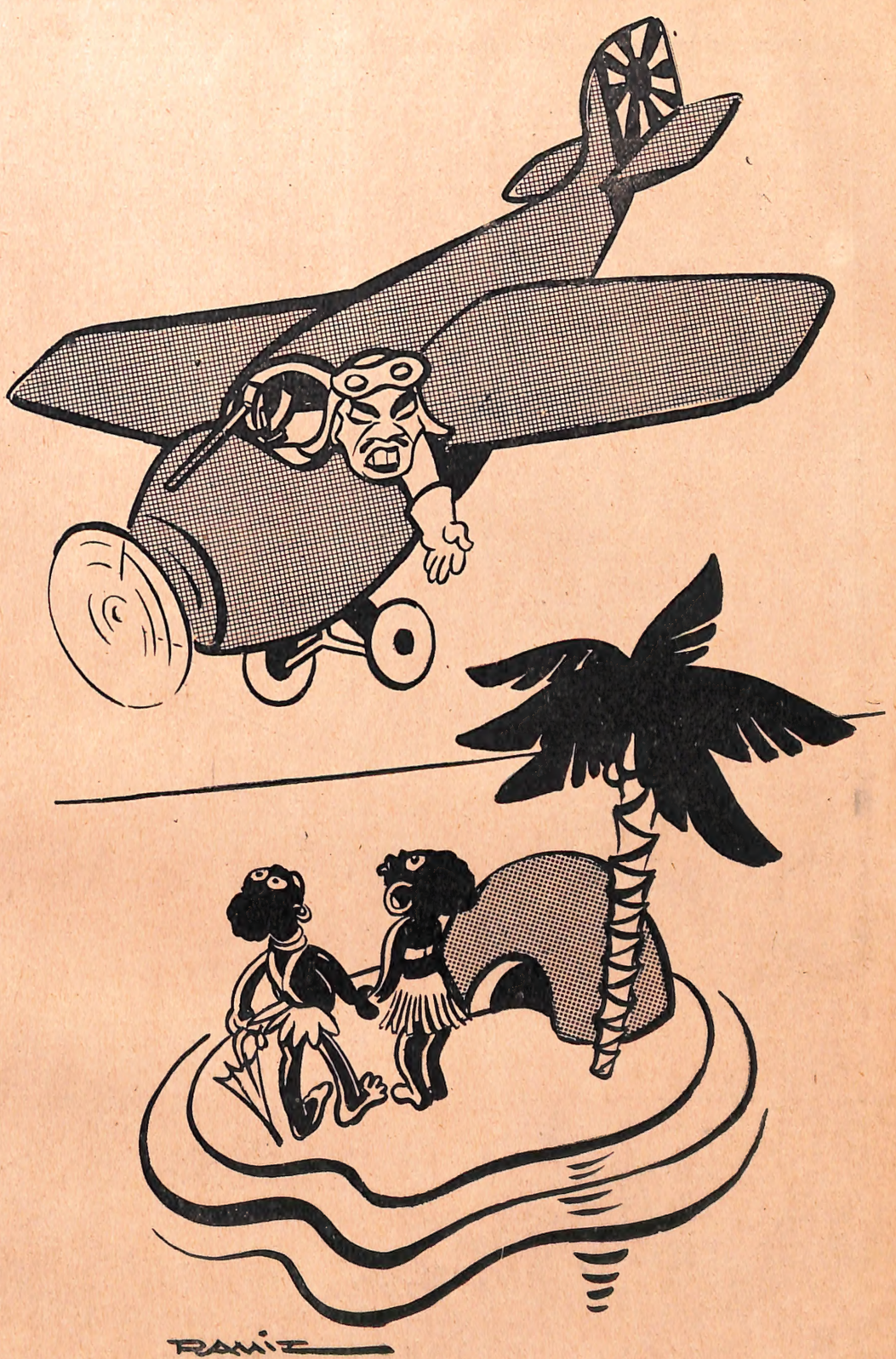

PASİFİK ADALARINDA:

Pilot — Bu müstemlekemize dikin diye bayrak atmıştık, ne oldu
Yerliler — Bizim hanım kendine dikti!..

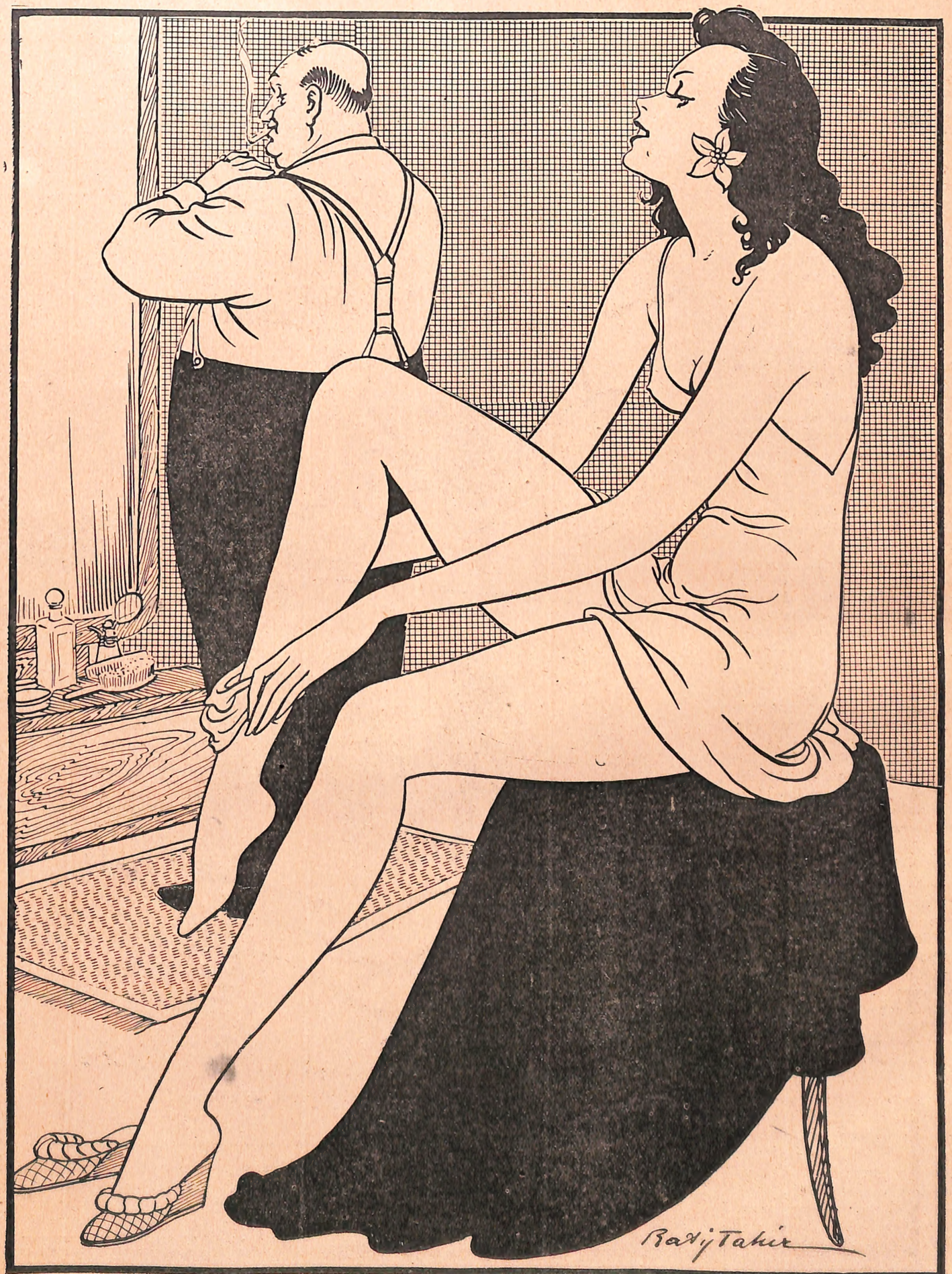

— Aliye fazla yüz veriyor, beni gülünç mevkie düşürüyorsun...
— Kabahat sende.. her işte ortağız dememişmiydin?!...

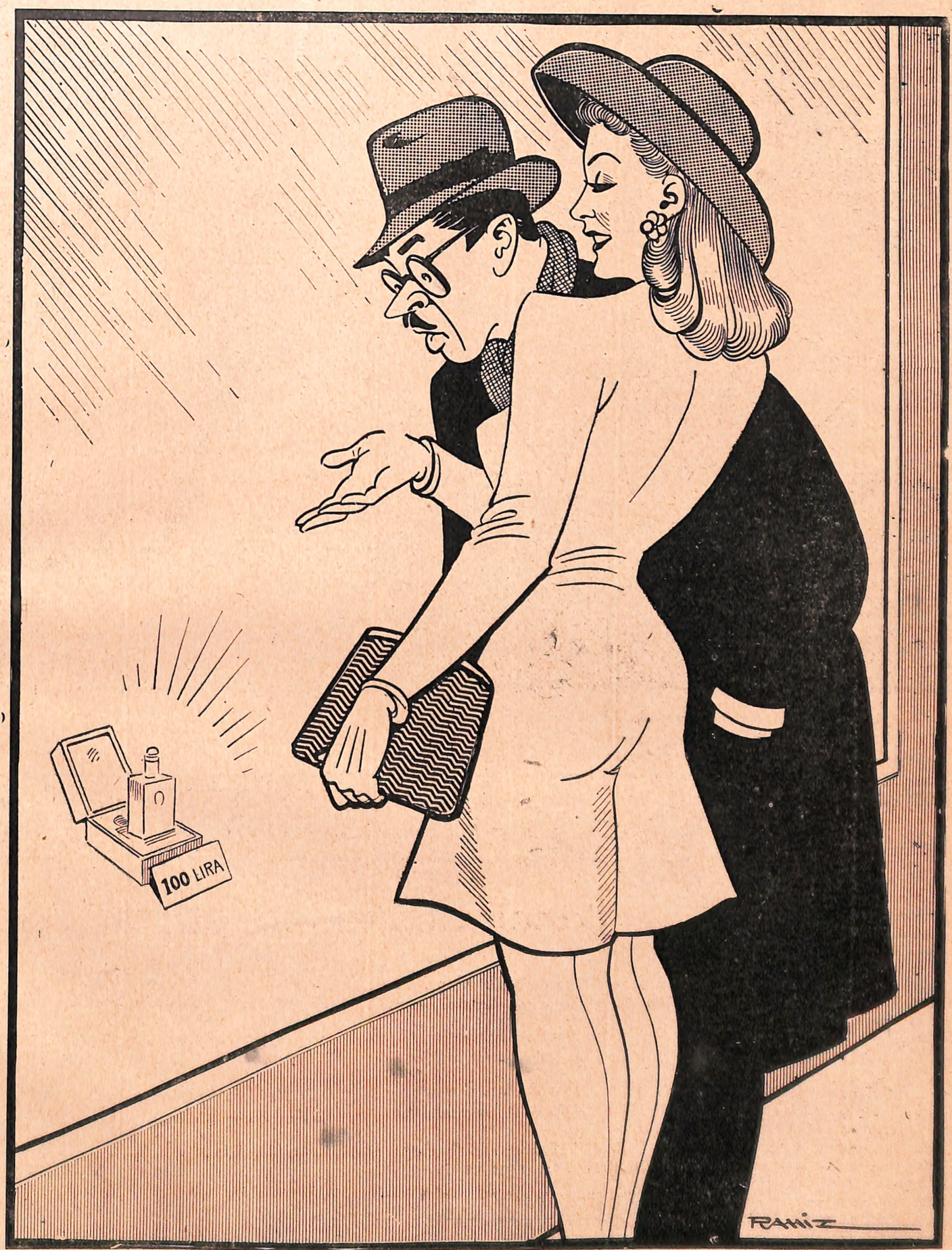

KOKU VERMİYENLER:

Kadın — Ne pahalı, bu levantayı kim alır?

Erkek — Avantaları alan!..

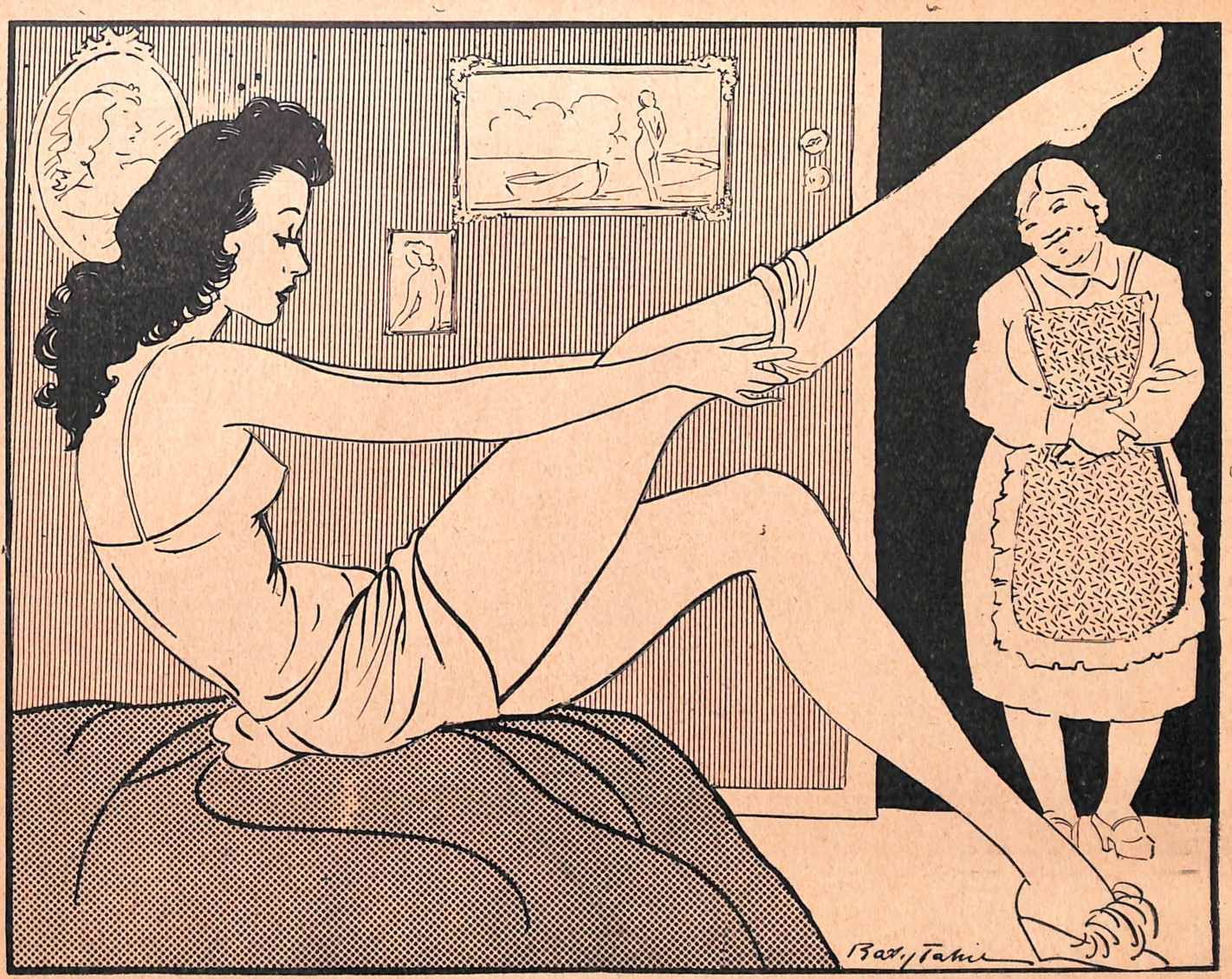

— Neredeyse misafirim gelecek hâlâ şeker almadım değil mi?..
— Ah hanımcığım, sen varken misafir başka şekeri ne yapsın?!...

Hava - Cıva

Ekrem Reşidin yazdığı ve Cemal Reşidin bestelediği Hava - Cıva opereti bir haftadanberi İstanbul halkını sürüklüyor. Güzel operetlere susamış olan İstanbullular için Hava - Cıva cidden bir bayram oldu, ve bir hâdise teşkil etti. Hava - Cıva hakkında bir fikir edinmek istiyenlere, ilk temsil akşamı, perde aralarında, fuayede kulağımıza çarpan muhavereleri kaydetmekle iktifa edeceğiz:

*

— Azizim, bu piyesi rejisör kurtardı. Sahne bir saat gibi işliyor. Sanatkârlar hiç falso yapmıyorlar... Doğrusu bu Avni Dilligil yaman adammış!

— Ertuğrul Muhsinin gölge etmesin diye onu Şehir Tiyatrosundan uzaklaştırdığı kadar varmış!

*

— Avni Dilligil, Şetvan rolünü nasıl canlandırdı! Ötedenberi ben bu sanatkârın hayranı idim; fakat bu derece muvaffak olacağını tahmin etmiyordum.

— Ne zannettin ya? Sen Avniyi bundan sonra göreceksin. Onun işine karışıran, şevkini kıran olmadıkça, o, daha ne harikalar yaratacak!

*

— Operet, tiyatronun ikinci sınıf bir janrıdır. Bana kalırsa Avni Dilligil ile Seniha Berksoy sanatlarını operete kadar indirmiyecektiler.

— Onlar operete inmediler ki... Bilâkis opereti kendilerine çıkardılar!

*

— Tevhit, Temel Reis rolünde çok muvaffak oldu. Ben onun için büyük bir istikbal görüyorum.

— Hükmünü vermeden evvel taklitsiz oynıyacağı bir piyesini bekle!

(Arkası 11 nci sayfada)

ÇAMDEVİREN

İkinci cepheden sonra ..

Bir sözle karanlık gece parlak seher olmaz,
Ol emrini vermekle hemen sîm, zer olmaz!

Dünyada her iş gösterilen gayrete bağlı,
Gayretsiz olan işte, emin ol, zafer olmaz.

Heyhat, açılıp gitmedi hâlâ yeni cephe,
Bir cephe ki, bahsiyle gönül neşever olmaz!

Her gün bu büyük cepheye bir yer beğenirler,
Derler: «bu yer âlâ olur amma şu yer olmaz!»

Bir yer seçilip bir ayak evvel açılırsa
Zannımca bu harp öyle uzun bir sefer olmaz.

Ya herrü veya merrü olur bir yıl içinde,
Bir hayli dolar, bir nice insan heder olmaz!

Bir böyle belâdan doğacak sulha, emin ol,
Dünyada münasip görünen bir değer olmaz.

Sulh olsa sevinmekte geçer galibi mağlûp,
Mağlûp ile galipte kederden haber olmaz.

Ey Çamdeviren, kongre toplandı mı lâkin
Gör hayrını artık: yenilenden eser olmaz!..

ÇAMDEVİREN

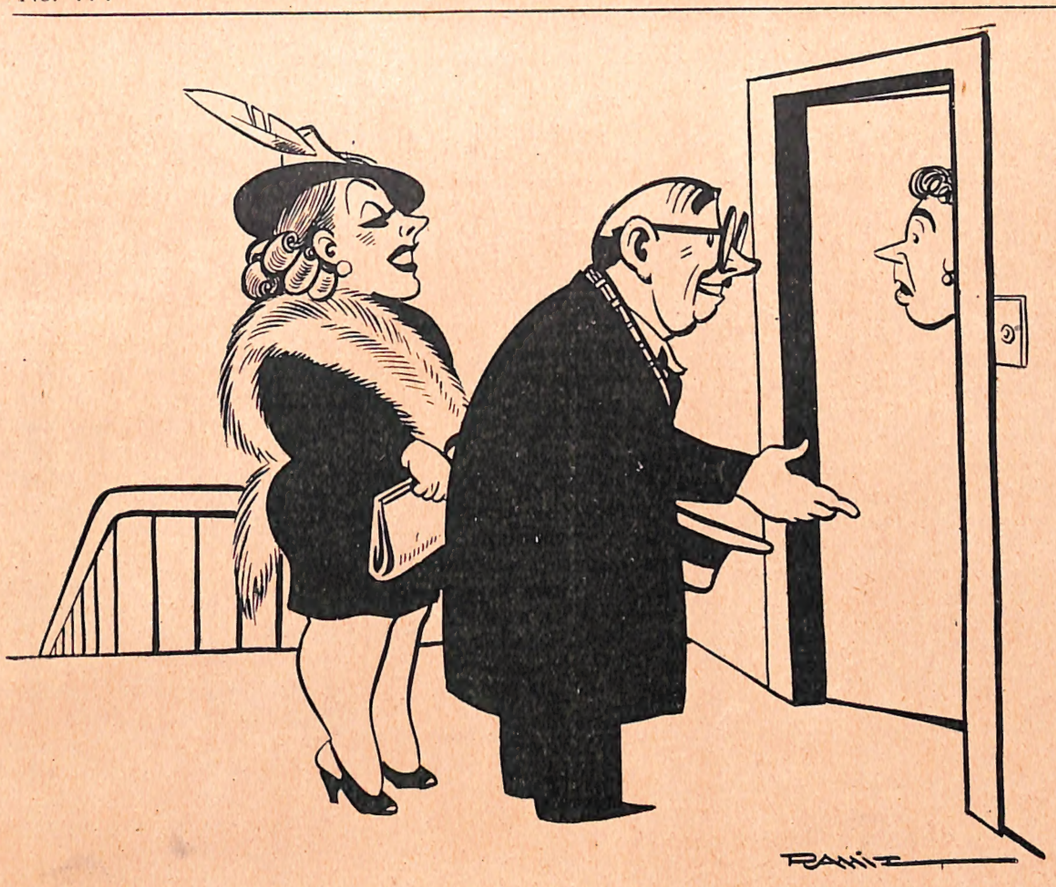

— Affedersiniz bayan, 1948 senesinde apartımanı tahliye edeceğinizi işittik, bize devretmenizi ricaya gelmiştik...

— Peki, bir sıra numarası da size verelim!..

Mezarlıkta heykel

Vatandaşlardan biri aile mezarlığında ölülerinin heykelini diktirmeyi düşünmüş. Bu düşünce etrafında epeyce münakaşalar yapıldı. Gazete sayfalarında dağınık bir halde kalan fikirleri bir araya toplamak niyetile bir anket hazırladık. Aldığımız cevapları nekliyoruz.

Yeşilaycıların başkanı Profesör Fahrettin Kerim:

— Muhterem vatandaş, heykeller için sarfedeceği parayı içki düşmanları cemiyetine teberru etseydi, biz kendiliğimizden onun heykelini dikerdik.

★

Güzel Sanatlar Akademisi Profesörlerinden İbrahim Çallı:

— İsraf be birader, israf... Heykele sarfedeceği paranın yarısını ressama verse müzelik bir tablosunu yaptırabilirdi!

★

Elenist şair Salih Zeki Aktay:

— Bu vatandaşla buna benzer vatandaşların gözlerini açmalı. Heykel bir mezara dikilirse, tablo bir müzeye konursa, bunları ancak birkaç ziyaretçi görüp geçer. Halbuki ben onların ölüsüne, dirisine öyle bir kaside yazarım ki, kıyamete kadar bütün cihan ezberinde taşır!

Güzel Sanatlar Akademisi direktörü Burhan Toprak:

— İsabetli bir düşünce. Allah, emsali kesiresile müşerref etsin. Yoksa, üç senede bir, beş senede bir heykel siparişi yüzünden, heykeltraşlarımız birbirlerile kanlı bıçaklı olacaklar!

★

Tanzimat edebiyatı müverrihi İsmail Habip Sevük:

— Heykelin iyiliği, iyiliğin heykeli olmasındandır, nitekim şiirin güzelliği de güzelliğin şiiri olmasından ileri gelir. Bu vatandaş, heykelini dikmekle, heykeli dikilecek vatandaşlar bulunduğunu bize hatırlatmak istemiştir. Fakat o hatırlatmadan evvel biz icap eden teşebbüste bulunmuş, yalnız Tanzimat edebiyat tarihimizle bir çırpıda beş yüz kişinin heykelini birden dikmişizdir. Artık bu beş yüz kişiden ölenlerin veresesi, sağ kalanların kesesi bizi heykelsiz bırakmazlar zannındayım!

★

Şehir Tiyatrosu artistlerinden Cahide:

— Erkekler için bir şey diyemem, fakat kadınlar tedbili davranmalı, dikilecek heykellerini gençliklerinde hazırlamalıdır. Kadın mezarları üstünde yükselen genç, güzel, dekolte heykeller, mezarlığa, Sarayburnu parkından ziyade ferahlık verir!

★

Şehir Tiyatrosu rejisörü Muhsin Ertuğrul:

— Aferin adama... Sanatla şöhret peşinde koşacağı yerde ticaretle servet yolunda ömrünü harcamış. Biz sahnede can veren bir sanatkâra elbirliğile bir mezar taşı dikemezken o, yalnız başına, bütün hısım, akrabasına birer heykel ısmarlıyor. İster misin, bizimkiler unutulsun da onlar lâyemut olsun?

★

Heykeltraş Ratip Aşir:

— Bu heykellerin siparişi de üstümde kalırsa yeryüzünde bir tek heykeltraş dostum kalmaz!

★

Roman muharrirleri n d e n Mahmut Yesari:

— Ticaret erbabı bu... Kimi mezarına heykel diker, kimi ocağımıza incir... Bana kalırsa birinci ikincisinden ehvendir.

★

Belediye meclisi âzasından ressam Sadi Özden:

— Taşsız, duvarsız mezarları güçlükle muhafaza eden bekçiler kadrosu, böyle kıymetli heykelleri gözetlemiye kâfi gelir mi? En iyisi, bu heykelleri dikilen mezarları birer türbe haline getirip her birine birer türbedar tayin etmeli, aylıklarını da heykel diktirenlerden almalı.

İstanbulda bayan M. Ö. D.

«Bir zevcesi, bir de sevgilisi olan bir erkekle tanışıyorum. Benimle evlenmek için her ikisini terkedeceğini söylüyor.. ne yapayım?»

CEVAP:

Şimdiye kadar onun sözlerine inanıp da münasebeti ilerletmişseniz, inanmıya devam etmekten başka çareniz yok; fakat ihtiyatlı davranmışsanız sözlerini yerine getirinciye kadar ihtiyatı elden bırakmamanız lâzım.

★

Ankarada M. Y.

«İnsan doğarken dünyaya geldiğinin farkında olmuyor; fakat ölüm sıralarında dünyadan gittiğini anlıyor. Bunun aksi olsaydı, dünyaya gelirken farkında olup dünyadan gittiğini anlamasaydı daha iyi olmaz mıydı?»

CEVAP:

Mektubunuzu alâkası hasebile, Azrail cenaplarına havale ettik. Temenni ederiz ki, arzunuz veçhile, sizin evvelâ aklınızı, sonra canınızı alsın!

★

Samsunda B. Ö.

«Bir kızla evlenmek istedim, iç güveyisi girmekliğim şartile muvafakat ediyor... Ne dersiniz?»

CEVAP:

Evlenmeyiniz derim: Bu zamanda koca besliyecek bir kızın aklından şüphe edilir doğrusu...

★

Gördeste H. M.

«Bir kızla delicesine sevişiyoruz, evlenmek istiyoruz; fakat ailelerimiz evlenmemize mani oluyor... Evlenmezsek ikimizin âkibeti mezar olacak... Ne yapmalıyız?»

CEVAP:

Biz daima evlenmeyi ölüme tercih edenlerdeniz. Toprağın altında pinekliyeceğinize, toprağın üstünde tüneklemeniz daha hayırlı olur. Hiç olmazsa evlenirseniz pencerenizin önünden hava alabilirsiniz!

★

İzmitte A. K.

«Bir kız istedim, vermiye razı oldular, fakat benden kefil istiyorlar...»

CEVAP:

Son zamanlarda ayakkabıların çürük çıkmasından olacak: Sizin sağlam ayakkabı olduğunuzdan şüphe ediyorlar. Ne çare ki, gezip dolaşmıya, sporla dansa düşkün olan kadınların muhakkak sağlam ayakkabıya ihtiyaçları var!

★

Kayseride M. F. G.

«Babam öğretmen, benim de öğretmen olmamı istiyor...»

CEVAP:

Saadetinizin katmerli olması için bir de edebiyat öğretmeni olunuz!

Akılhocası

Kenarın Dilberi

ROMAN: RAGIP SEVKİ

— 4 —

Salim efendinin uzattığı sigaradan aldı, içti. Hiç de gönül büyüklüğü yapmadı.

Fatma hanımın içini hâlâ kurt yiyordu. Birdenbire:

— Mahmure de geldi mi odaya? diye sordu.

— A, elbette geldi. Bu zamanda herkes biribirini iyice gördükten sonra evleniyor ayol... Neydi o bizim zamanın usulleri. Vallâhi Salim efendinin cüceliğini ben gerdeğe girdikten sonra, ertesi sabah fark ettim.

Gülizar hanım merakla yerinde oynaştı:

— Sonra, Mahmure ne yaptı?

— Evlâtcığım ne yapacak. Kibar kibar gelip Feyzi beyin elini sıktı, halü hatır sordu. Korkmadan, ürkmeden adamcağızı gözden geçirdi.

Fatma hanım hemen iğneyi soktu:

— Ayol ona utanmadan derler.

— Ay neden utanmadanmış?

— Öyle ya, biz eskiden bir erkeğin yüzüne utanmadan nasıl bakardık.

— Aa, Fatma hanım, hemşire, sen de bugün hep iğneli, kinayeli konuşuyorsun. Sana ne oldu ayol?

— A, aşkolsun vallâhi, ayol benden kötülük mü bekliyorsun Sıdıka kardeş!

— Değil ama...

— Eee, nedir başka? Yalan mı? Daha demin Salim efendiye bakamadığını söyliyen sen değil misin?

Seniye hanım, başka zaman olsaydı, bu münakaşanın uzayıp gitmesini isterdi. Fakat şimdi yeni mevzuun tatlılığı onu bu zevkini tatminden geri tuttu;

— Aa, ne oluyorsunuz ayol? Bırakın şu lâfları da dinliyelim, sonra, sonra?

Sıdıka hanım, biraz gücenmiş gibi birkaç saniye sustu, sonra sözüne devam etti:

— Nihayet Feyzi bey, acaba asıl mevzuumuzu konuşabilir miyiz? dedi. Ben göz ucu ile Mahmureme işaret ettim. Kızcağızım sağ olsun, bu zamana göre yetişmiş. Daha Salim efendi ağzını açmadan o cevabını verdi: «Konuşabiliriz beyefendi!» dedi.

— Aaa, sahi mi söylüyorsun kardeş?

— Ne diyelim, bize susmak düştü. Adamcağız da galiba biraz bozuldu. Fakat belli etmedi; «Mahmure hanıma karşı sizin yapmak istiyeceğiniz zahmetlere lüzum görmüyorum. Onu yeni hayatına karşı tamamile bendeniz hazırlamış olacağım. Bütün masrafları bana ait olacaktır. Sadece ondan, benim adımı taşırken, bu ada karşı hürmet göstermesini rica edeceğim, okadar!»

— Ay Sıdıka hanım, bukadar lâfı nasıl aklında tuttun?

— Doğrusu güzel sözler söylemiş.

— Evet, efendiden okumuş adam doğrusu..

— Ne ise, o bunları söyleyince Mahmurem tatlı tatlı gülüp; «kabul ediyoruz!» diyordu. Eh, bana da, Salim efendiye de söz etmek külfetini vermedi. O zaman Feyzi bey Kemal beye işaret etti. Kayınım oturduğu yerden sıçrıyarak cebinden bir kadife kutu çıkardı, içini açtı, iki tane, elmaslarla süslü nişan yüzüğü çıkarmaz mı?

— Ay, nişan da olup bitti mi?

— A, elbette. Salim efendi yüzüklerden birini damada, birini de Mahmureme taktı. Ah, ah, o anda nasıl da yüreciğimin sevincinden ölmedim...

O zamana kadar sesini çıkarmıyan Sıdıka hanımın kaynanası söze karıştı:

— Rabbim hayırlısile bir yastıkta kocatsın. Mahmureme sultan Süleymanın uğurunu vermişler. Aa, bu zamanda böyle koca bulunmaz doğrusu..

— 2 —

Ayten, sıçrıya sıçrıya merdivenleri çıkmış, bir top gibi Mahmurenin odasına düşmüştü:

— Kız, yezit, hiyanet! Ben senin sırdaşın değil miyim? Bana haber vermek yok ha! A, vallâhi seni boğarım ben!

Mahmure karyolasına uzanmış, roman okuyordu. Ayten içeriye girince yerinden sıçradı:

— Ayten, kusura bakma, çıkamadım, korktum.

— Neden korktun?

— Hüsamdan. Haber alırsa belki fena bir şey yapar diye!

— E, ne olmuş şimdi,. Gel gel anlat şunu...

İkisi de pencere önündeki sedire oturdular. Mahmure gözlerini bayılta bayılta, gururla, sevinçle söyledi, söyledi, sonra elindeki harikulâde yüzüğü, üzeri elmaslarla işlenmiş nişan yüzüğünü gösterdi:

— İşte, dedi, ömrümün ilk zengin günü bununla başladı. Artık bu mahalleden kurtulacağım. Aa, bilmez misin? Seninle başbaşa verir de burada doğacağımıza, Amerikada doğmayı isterdik!

— Bilmez miyim? Senin talihin varmış, doğrusu!

— Senin de talihin çıkar, sabret kardeş. Hani bana talipler çıkıyordu da neden reddediyordum? Hep bunun için.

Mahmure ayağa kalkarak ellerini kalçalarına koydu, bir manken edasile ortada kıvrıldı, oynaştı:

— Düşün, sırtımta üç bin liralık kürk, üzerimde bin liralık tuvaletler olacak. Elli liralık ayakkabılar giyeceğim, çoraplarımı hep Paristen getirteceğim. Hizmetçiler, ahçılar, uşaklar...

Ayten hazin hazin gülerek ona bakıyordu:

— Ne talihlisin Mahmure!

— Aaa, elbette, gece gündüz hep bunları düşünüyordum. Hele Karol Lombard'ın «Sisli gece» filiminde giydiği bütün tuvaletleri yaptıracağım.

— Feyzi beyi gördün, nasıl buldun?

Mahmure gözlerinin birini çapkınca kırparak omuz silkti:

— Adam sen de, basbayağı adam işte.. Onun suratına kim baktı ki.. Benim istediğim şey zenginlik Ayten, zenginlik. Balodan baloya, çaydan çaya gitmek istiyorum. Gençliğimi ev işlerinde, kocanın derdile uğraşarak geçirmektense hiç evlenmem daha iyi..

— Arkası var —

— Kaç senedir, vadettiğin kürk mantoyu bir türlü almıyorsun..

— Ne yapayım karıcığım, senin sırtını kaplıyacak bir hayvan kürkü bulamıyorum!..

ANKARA MEKTUBU

(2 nci cayfadan devam)

verdirmek için kâfidir zannındayım.

*

ZAYIFLAR MI DERSİNİZ?

Artık harp sıkıntılarının bize de tesir ettiğine inanır oldum. Çünkü Karikatürün geçen nüshalarından birinde Tombul Teyzenin bile tramvay biletçisi olmıya kalkıştığını gördüm. O Tombul Teyze ki, daima müreffeh, daima şık, hep son modaya göre giyinir, vardakosta, apiko bir kadındı. Bir hafta giydiğini öteki hafta bir daha giymezdi. Eh, insan hali bu! Düşmez kalkmaz bir Allah. Desene o da hayatını kazanarak temin edecek artık. Hadi hayırlısı; Ramiz! kulakların çınlasın!..

Zaparta

HAVA - CIVA

(8 nci sayfadan devam)

— Bana mı öyle geldi yoksa hakikaten öyle mi? Semihanın başı vücuduna nisbeten galiba biraz büyükçe!

— Semiha en ilâhî başlardan birine maliktir, ve emsalsiz bir güzellikte kumral saçları vardır. Fakat rolü icabı saçlarını sarıya boyamaktansa o güzelim saçlarının üstüne muazzam bir sarı peruka takmayı tercih etmiş. Bu yüzden de kafası büyük görünüyor.

*

— Mevzuu nasıl buldun?

— Hava - civa!

*

— Birader, bizde opereti taklit sürüklüyor. Mevzu desen hep ayni fikir etrafında dönüyor. Leblebici Horhordanberi, bütün müellifler Anadoludan gelen saflara musallat olmuşlar. Onları İstanbulda açık gözlerin ortasına atıyorlar ve onların bi çareliklerinden istifade ederek halkı güldürmiye çalışıyorlar... Demek taklit olmasa, bizde operet olmıyacak! Taklitsiz, ve Anadolusuz mevzu yok mu be birader?

NEVROZİN

Romatizma, baş, diş, nezle, nevralji, kırıklık

ve bütün ağrılarınızı keser

İcabında günde 3 kaşe alınabilir

Ademi iktidar

VE BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI

HORMOBIN

Her eczanede bulunur. P.K. 1255

reçete ile satılır.

Fazla şişmanlığa karşı

RADYOKARBON

Mide ve Barsakların muntaza çalışmasını temin eder.

Bütün eczanelerde bulu ur. Kutusu 70 kuruştur.

Yedigün Neşriyat müessesesi tarafından hazırlanan Elli Türk Büyüğünün 4 üncü tabı baştan başa yeni bir şekil ve çok nefis dört renkli bir kapak içinde satışa çıkmıştır. Fiyatı eskisi gibi 150 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

HUSUSİ HAYATLARINDA

HÜKÜMDARLAR

Bu eser, bugünkü dünya kıraliarının hayatı hususiyetlerini ve saraylarının içyüzünü bütün inceliği ile anlatmaktadır. Hüseyin Cahit Yalçın'ın dilimize çevirdiği bu eser senenin en meraklı kitabıdır. İki cilt olarak çıktı. Her cildin fiatı 125 kuruştur.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

ARLON

Sayesinde

İşiniz Şaşmaz

Sultan Hamam Camcıbaşı Han

Neozin

Nezleyi Derhal Keser

BİR PUDRA

tecrübesi önünde

10.000 KADININ

HAYRETİ

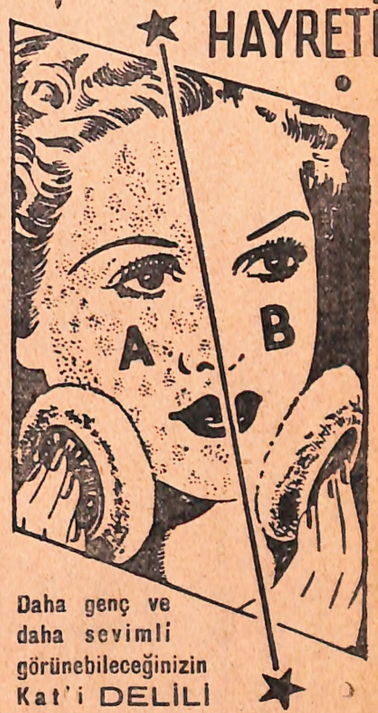

Daha genç ve daha sevimli görünebileceğinizin Kat'i DELİLİ

Pudracılıkda şayanı hayret son bir keşif.. İpekli bir elekten geçirilen en ince bir pudra ile karıştırılmış cildi güzelleştiren, ona güzel bir cazibe ve yeni bir hayat veren bir unsur... Donuk ve çirkin bir cildi, gençliğin tabiî renklerile süsler. Bundan maada, pudra iki misli fazla müddet sabit kalır. Bu kıymetli unsur (Krema köpüğü) namı altında beratı istihsal edilmiş ve yalnız Tokalon pudrasında bulunmaktadır..

BUGÜN bu TECRÜBEYİ Yapınız.

CİDDEN MUHİM BİR TEKLİF

Yüzünüzün bir tarafına krema köpüğü sayesinde istihzar edilen Tokalon pudrasını ve diğer tarafına her hangi bir pudrayı sürünüz. Şayet "Krema köpüklü pudra" ile pudralanmış taraf diğerinden daha güzel daha taze ve daha cazip görünmezse Tokalon pudrasına verdiğiniz para iade olunacaktır.

) Tokalon pudrasının Pariste çok fazla rağbet bulan 8 yeni rengi vardır. (

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Mü: Sedat S.

KARİKATÜR

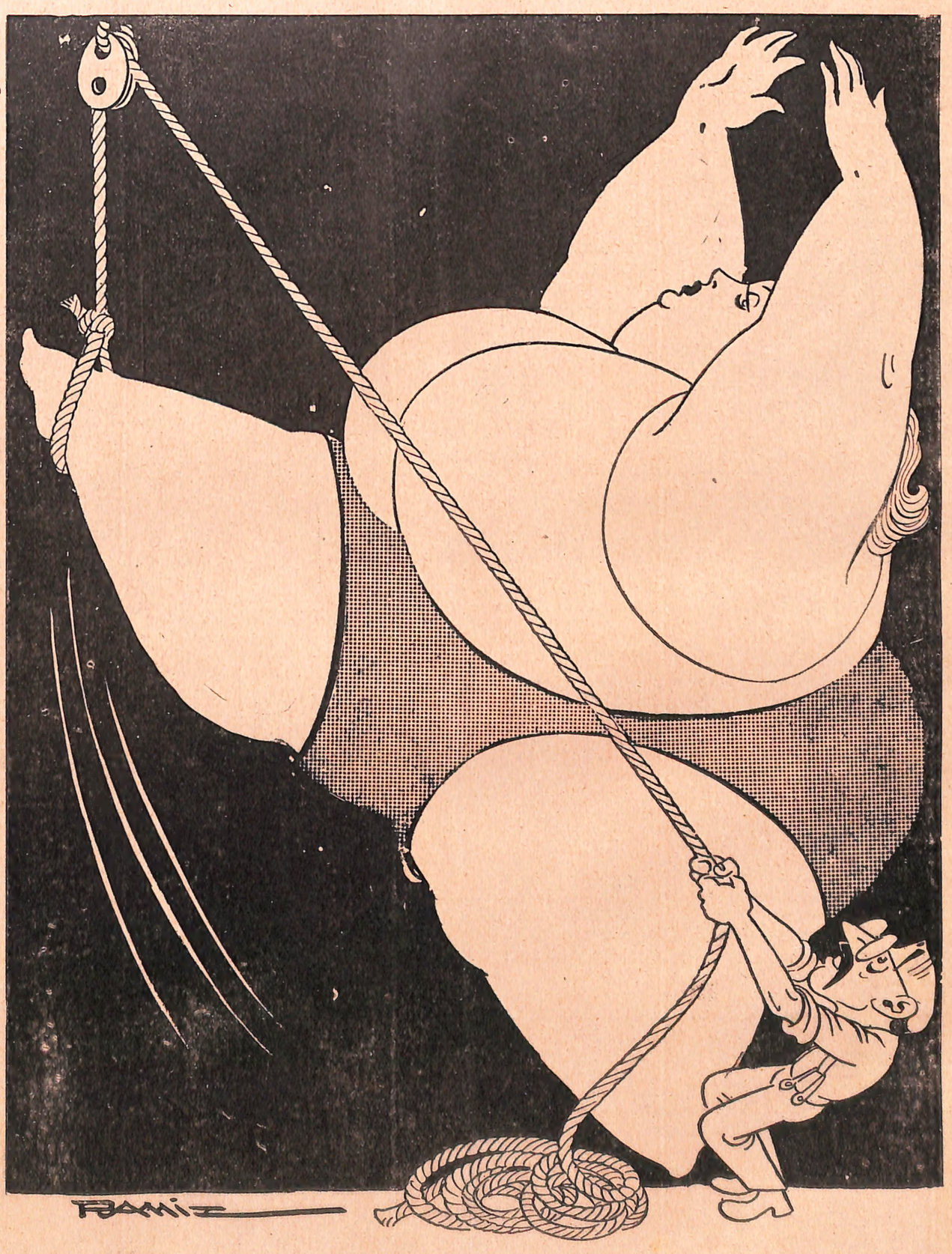

TOMBUL TEYZE HAVA-CIVA OPERETİNE BALET OLUYOR:

— Heyamola yisa, heyamola yisa...

— Ayol bu hava ile oynatılır mı?

— Kancığım, senin gibi cıvaya böyle hava lâzım!..